

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

Welkom. Je hebt één nieuw bericht.

Hallo, Lise en Kaya.

We vieren deze week een hele toffe verjaardag.

De vijftigste verjaardag van The Dark Side of the Moon.

Het beroemde album van Pink Floyd.

Een van de belangrijkste, beste en populairste muziekalbums uit de geschiedenis van de rockmuziek.

Dus ik dacht, hoe zouden jullie het vinden om daar opnieuw naar te luisteren?

Onze keer af te vragen of dat nog steeds zo goed klinkt. En waarom?

Ik ben Lise Bondewel en van de standaard is dit Radar.

Je wekelijkse cultuurpodcast. Radar.

Radar.

Ik neem jou even mee terug in de tijd.

Het is maart 1973.

Vier jaar geleden hebben Neil Armstrong en Buzz Aldrin voet op de maan gezet.

En de maan ruikt volgens hen naar buskruid.

Ineens is de maan populairder dan ooit.

In Londen maken vier jonge gasten, vier jonge muzikanten er songs over.

Ze heeten Pink Floyd.

En staan op het punt om een album uit te brengen dat vijftig jaar later, van daar dus, nog altijd een absolute klassieker is.

Ook aan geloofde band in het begin zelf helemaal niet dat een best experimentele plaat zo succesvol kon worden

en slot gitarist David Gilmore zelfs een wedderschap af met de manager dat hun plaat nooit in de top 10 zou geraken.

Nu de Dark Side of the Moon, die je wel kent van op t-shirts zelfs met de iconische prizma en regenboogstralen,

is een plaat als een trip recht naar de cosmos.

En ze klinkt vandaag nog altijd even goed als toen.

Wat maakt Dark Side of the Moon zo goed dat hij een van de best verkochte albums in de geschiedenis is

en vandaag, een halve eeuw later, nog altijd zo relevant is?

Ik spreek erover met een paar muzikanten en fans, onder andere Dave Martijn,

gitarist en toetsinist bij de kortrijkse elektroband Goose,

die je wel kent van onder andere dit feestnummer Sinrise.

En hij leerde Pink Floyd kennen via zijn vader en zijn broer.

1994 kwam Pink Floyd naar Wachter en zij ging mijn broer en papa ging dat op trainen.

Ik heb maar niet mee naar de jongen was en zij kwam dan terug met een pad en een t-shirt.

En ondertussen was ik al zo'n beetje aan het snuisteren in de cd's van mijn ouderen broer.

En was dat mijn eerste prikkel echt met muziek.

Ik had nooit een voeling gehad met muziek.

Ik dacht, muziek is niets voor mij.

Vooraf door de saai muziekresten in school en de heel theoretische manier van les dat we kregen.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

En Pink Floyd was eigenlijk een eerste prikkel dat ik iets had van, wow, wat is dat?
Daag zei hij over de moed, is de eerste cd die hij zelf met zijn spaar zijn te kocht.
Anders had Goose misschien zelfs nooit bestaan.
Het is echt wel de start geweest van alles wat ik nu doe met muziek.
Ik voelde wel direct van, wow, dat is een zo'n avontuurlijke rijke wereld
dan die vier mensen gemaakt hebben.
Dat dat iets is, dat tijdloos is.
Het is een beetje zoals een film van Hitchcock.
Ik spreek er ook over met Gert Keunen.
Waarbij dat de spanning heel lang wegblijft.
En dan plots helemaal toeslaat.
Hij is socioloog, maakt elektronische muziek.
In het vierde leerjaar begon ik gitaar te spelen.
En geeft les over popmuziek.
Omdat ik David Kilmer wou nadoen.
En begon ik de teksten van watersanalyse heren geleidelijk aan, begint die plaat dan te groeien.
Maar ondertussen zit die muziek zo diep in mij dat ik elke nood kan meezingen
waardoor ik die plaat bijgaan nooit meer opzet.
We spreken ook met Jeroen Doe, die vooral fanisch geworden is sinds het album The Wall.
Ook door mijn leeftijd, ik ben van 1968,
dus ik heb The Wall nog echt weten uitbrengen
en op de radio komen en alle aandacht krijgen die het kreeg.
Hij is muzikoloog, maakt herendagse muziek
en geeft ook les over popmuziek.
En kwam enorm sterk binnen.
Ik ben sindsdien altijd fan gebleven van het album.
Wie nog fan is, is Chris Van Naal.
Als je bekijkt wat er nu nog steeds allemaal in de wereld gebeurt en soms verergerd.
Gitarist bij Soul Sister en leider van Belgisch Pink Floyd, tribute band Floyd Madders.
Dan denk ik dat die plaat nog echt wel heel relevant is.
Ondanks haar leeftijd van vijftig jaar.
En we spreken ook met onze cultuur directeur Peter van Tijgem.
Welkom bij Radar.
Peter van Tijgem, directeur bij de standaard,
herinner je dat nog, dat het moment dat dat album uitkwam?
Zeer goed, omdat ik zat toen in het begin van het middelbaar onderwijs.
Ik was net geïnteresseerd in muziek,
maar er gebeurde iets magisch.
Want we hadden in dat eerste jaar van het middelbaar onderwijs lesse muziek.
En dat was altijd klassieke muziek.
En dat was verschrikkelijk saai.
En die lesse waren een bende.
Maar op een dag kwam die leraar af met Dark Side of the Moon.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

Met een hele musicale analyse daarvan die we moesten volgen.
En dat was de eerste muziekeles waar iedereen op het puntje van de stoel zat te luisteren.
Dat was een soort revolutieindie.
En dat was een fantastisch album, vonden wij allemaal.
Dus ik heb die plaat eigenlijk niet weten uitkomen als muzikfan,
maar ben door de muzieklessen erop gestoten.
En waarschijnlijk is daarvoor een stuk meer interesse in popmuziek geweldig toegenomen.
Omdat dat plotseling bleek, dat popmuziek meer was dan Wiltura.
Ook tof kon zijn.
Maar ben je dan vannen geworden, heb je dan de veniel gekocht, band-t-shirt gedragen?
Ik heb vrij snel de venielplaat gekocht.
Er was natuurlijk niets anders aan veniel.
Maar ik ben nooit in design een fan geworden dat ik met t-shirts rondliep.
Ik heb dat voor geen enkele band gedaan eigenlijk.
Posters?
Ja, in de plaat, oorspronkelijk plaat van Dark Side of the Moon,
zaten twee posters en ook een aantal stickers.
En die gingen wel in mijn kamer.
Het artwork was ook heel mooi natuurlijk.
Ja, met die prisma en dan de regenboogkleuren.
En pyramides en zo hé.
Dat waren posters met pyramides.
Dat was ook een belangrijk symbol.
En die ging dan boven je bed?
Ja.
Dark Side of the Moon is nu een classic.
Maar was dat toen al direct een succes in 1973?
Ja, dat is vrij snel een succes geworden.
Maar belangrijk om te weten is dat dat helemaal niet verwacht werd,
dat dat een succes zou worden, omdat Pink Floyd op dat moment
nog niet zo'n grote groep was.
Dat was eigenlijk een cultgroep.
Die kon best wel in grote zalen spelen.
Maar die hadden al acht albums, of dat was een achtste album.
De zeven albums ervoor.
Daar zaten hele goede platen bij.
At The Hard Mother, de plaat met de koeien op.
In Middel.
Maar eigenlijk was Pink Floyd een groep die vooral door zijn filmmuziek
geld verdiende, denk ik.
Sabrisky Point en zo, dat soort films.
Maar dan is Dark Side of the Moon uitgekomen.
En dat heeft alles veranderd.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

Die groep is in één klap een superband geworden.
Hij zou zelfs kunnen zeggen dat ze daarna eigenlijk maar een paar platen echt samen meer gemaakt hebben.
Dus dat was de totale game changer.
En wat is dan het geheim van Dark Side of the Moon?
Wat maakte die plaat zo anders?
Wel, het is een plaat die valt in een periode dat popmuziek een merkwaardige evolutie doormaakte van rock naar proch rock.
En dat wilde ze eigenlijk zeggen.
Dat was een beetje de vraag van de middenklasse.
Rockmuziek was in handen van de Working Class gekomen.
De Beatles, ook wel de Rolling Stones eigenlijk.
En de betere muzikanten, die geschold waren, die keken daarnaar en dachten, ja, maar wij kunnen dat toch ook.
Maar we gaan dat een beetje anders doen.
En ze namen dus elementen uit de klassieke muziek over.
Ze maakte de songs langer.
Ze brei de songs aan elkaar in Sikli.
En ze hadden een groot overkoepelend thema aan en noemde dat dan een conceptalbum.
En ze maakte die muziek ook ingewikkeld.
En dan heb je het plaats van King Crimson.
En Yes.
Ze stonden dat ze gewoon hoger stonden op de maatschappelijke ladder.
En dat ze anders waren dan die simpele leeches van de Working Class.
En Pink Floyd zit helemaal in die proch rock, of symfonische rock, noemde men dat ook.
Progressive rock.
Maar was niet zo ingewikkeld.
Was eigenlijk, hield het altijd, heel eenvoudig.
En Dark Side of the Moon is daar een school voorbeeld van.
Omdat dat geen vergezochte muziek is, maar eenwege, eenvoudige muziek.
Die heel direct aanspreekt en heel diep binnen komt.
En een van de sleutel elementen om dat te begrijpen, is zeker van in het begin al dat daar eigenlijk heel weinig akkoorden gebruikt worden.
Bijvoorbeeld Breed, het eerste echte nummer dat daarop komt.
Na de intro bestaat maar uit twee akkoorden.
En die akkoorden komen de hele plaat lang terug en zijn heel mediatief, zijn als ademhaling, in en uit, open toe, omhoog, omlaag.
Dus ja, op deze manier zitten we eigenlijk in de klankwereld van Breed, de eigenlijk eerste song van Dark Side of the Moon.
Dit is Yron Doe, muzikoloog, maakt heerendagse muziek en geeft ook les in popmuziek.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

En wat we daarbij horen, is dat er gewoon op akkoordisch vlak,
op harmonisch vlak, gewerkt wordt met de afwisseling van twee akkoorden.
Eenerzijds E minor en A majeur, die op zich staan
en samen horen als een twee eenheid, waarna ze terugkeren.
Dat wordt dan een soort van eenheid van twee akkoorden.
Daar is eigenlijk heel die song op gebouwd.
Dus dat wordt een soort harmonische, rode draad doorheen het album.
Ook al is het een album uit 1973, inhoudelijk.
Ik zie wel nog altijd heel actueel, bijvoorbeeld Us and Them gaat over de zinloosheid van de oorlog.
En zo zijn er nog, hè?
Ja, het is een maatschappij, kritisch album.
De eerste helft gaat over het leven eigenlijk.
Het begint met een hartslag en het eindigt met de dood,
en het gaat over wat daar tussen zit.
Dat komt er eigenlijk op neer.
Dat Pink Floyd zegt, er is veel mogelijk, maar er gebeurt zo weinig.
We zouden van zoveel kunnen genieten, maar we zitten in een red race.
Het klinkt eigenlijk allemaal vandaag zeer herkenbaar, vijftig jaar later.
Dark Side of the Moon is eigenlijk de lirische ontbolstering van Roger Waters.
Als tekstschrijver.
Later is het dan tot een hoogtepunt gekomen met The Wall,
dat ook heel maatschappijkend is.
En in Dark Side of the Moon steekt hij twee grote thema's.
En het eerste is dat de werkdruk, 50 jaar geleden, stel je voor,
dat de hoge werkdruk, de moderne werkdruk, mensen over de grens duurt.
Dus de tijd vliegt voorbij.
We houden heel weinig over om elkaar echt te kunnen ontmoeten, om ons te amuseren.
In die tijd, de kerk en de politiek hebben veel te veel macht over het volk.
En het kapitalisme viert hoogtijd en overal is er veel te veel geweld.
Dus we komen net uit Vietnam, he.
Een tweede thema dat we vooral op de tweede kant van de plaats zitten,
vraagt de gezicht dan af.
Wat is dan eigenlijk het verschil tussen dolgedraaid mensen
en mensen die echt dol, dus winsmentale welzijn eigenlijk, niet meer zo goed is.
En dat had veel te maken met het feit dat hun vriend,
Sid Barrett, een schoolvriend van zowel Roger Waters als David Gilmour,
door hun overdoosis, overmatig gebruik van LSD eigenlijk een beetje van zijn zin,
een beroeftwas en niet meer goed functioneerde.
En op een bepaald moment uit de groep is gezet moeten worden en nooit meer hersteld is.
Dus zijn geest was helemaal verstoord.
Maar Waters vraagt zich dan af, oké, maar wat is dan het verschil tussen zo iemand
en mensen die dan officieel niet gek zijn, maar die wel dolgedraaid zijn.
En dat is dan de tweede deel van de plaat.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

Dus dat is eigenlijk wel heel maatschappij kritisch en conceptueel.
Ja, dolgedraaid als slachtoffer van het systeem eigenlijk.
Dat is bijna een rode draad, dat horen we ook in het nummer Breed.
Ja, dat zit vanaf het begin in die plaat.
Het is David Gilmour zingen in Breed dat de wet race voor werk geldt
en tijd ons recht naar een early grave leidt.
En vlak na Breed krijgen we dan het instrumentale on-the-run.
Wat niet zo'n zachte nummer is, want daarom moeten ze de hele tijd
afwisseling tussen dragen en dan een heviger nummer.
En on-the-run is eigenlijk een soort, een heel elektronisch nummer
dat de jachtigheid van het moderne leven, als het ware gestalte heeft
dat je het gewoon voelt terwijl je naar de muziek luistert.
Waar gaat de plaat over? Denk wel over emotie.
Dit is Dave Martijnweer, gitarist en toetsenist van Goers.
Een gemeenschappelijk gevoel van wat we maar zijn, de lichtheid, de zwaarheid van het leven.
Dat we allemaal door doen, dat we allemaal gejaagd zijn.
En dat we allemaal die balans willen zoeken tussen werk en familieontspanning
stelstaan bij de ding, maar dat dat veel niet lukt.
En dat ons leven ondertussen verder loopt
en dat we het eigenlijk moeten doen met wat we hebben.
Wat ik ook echt een pangelijk nummer vind op die plaat, is Time.
Een ode aan het voorspillen van waar de voletijd waar je op een dag van hoopt
dat je ze terug krijgt.
Inderdaad heet.
Het nummer is een heel poetische nummer, dat gaat over die momenten die dus elke dag
in het leven heel saai kunnen maken.
En dat daarmee de tijd ongenaardig wegtikt.
En dat je je uren dus verquanzelt eigenlijk op een onhandige manier.
En zo van die beelden dat je dan aan het ronddolen bent in je geboordendorp
wachtend tot iemand of iets jou de weg zal tonen ontsnappen.
Het is grouw realiteit van die tijd.
En herken maar nog altijd he?
Ja, zo zijn hopelijks niet maar dan wel.
En Time legt dus eigenlijk de verveling, bloot, de tijd die voorbij gaat
op een echt ongenaardige manier.
En Roger Waters is op dat moment 28 jaar
kritische man links, tont zich verontwaardigd
en slagvaardig eigenlijk.
We kennen hem natuurlijk heel goed van.
En de jongste maanden, helaas ook om zijn pro-Russische uitspraken
waar willen zich over verbazen.
Maar in 73 was hij dus heel ernstig bezig
met grote thema's over de samenleving.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

Ja, en wat wel tof is, die thema's zitten niet alleen in hun lyrics.
Ze zingen daar niet alleen over, maar die zijn ook echt voelbaar
in de klanken, in de muziek zelf.
Neem nu bij voorbeeld, zegt Jeroen Doe, het nummer Money.
Wat is nu de magie van Money?
Dat is dat er heel tegen draad.
En ik zou bijna zeggen, het wekt een agressief gevoel op
want het gaat over hapsucht, over windbejag, over geld.
Wordt eigenlijk een zeer tegen draad, ritmisch gevoel geïnstalleerd
door de zeven vier, die het meteroem is van het grootste gedeelte van de zon.
Als je luistert naar de baspartij, krijg je het gevoel van drie plus vier.
Want de bas klinkt zo.
1, 2, 3, 1, 2, 3, 4, 1, 2, 3, 1, 2, 3, 4.
Dat klinkt echt als een soort van fundament
waar de zangpartij zich op oriënteert.
Ja, Jeroen gaat er helemaal in op.
Die twee ritmische patronen die elkaar tegen spreken,
dat voelt natuurlijk vreemd aan ontfrichtend.
Zoals volgens de zanger Waters,
ons windbejag, onze samenleving ontfricht.
Hier in Money is het bewust niet eenduidig,
maar bewust ambigu.
En vandaar dat dat enorm vringt.
Straks hebben we het over het straffen gitaarspel van de gitarist van de band David Gilmore.
Maar eerst even dit.
Radar.
Hallo, ik ben Gwine Veren-Kleis en ik loods je elke vrijdag
door de boeken die werden genomineerd voor de Boon, de Vlaamse literatuurprijs.
Deze week hebben we het met Eva Bergmans en Hans Cotein
over Amy Kopeman en haar bij Zondere Boek tekenen van het Universum.
Een genadeloos, autobiografisch verslag van een obsessieve verliefdheid.
U vindt de podcastletteren in de podcastapp van de standaard
op Spotify of Apple Podcasts of op de website van de standaard.
Radar.
Ja, die typische Pink Floyd Sound was natuurlijk het resultaat van alle bandleden
Roger Waters op Bas, Nick Mason op drums, Rick Wright op toetsen.
Maar zeker niet te vergeten, gitarlegende David Gilmore.
Ik heb ooit mijn vinger kapotgetokkelt op die nummers
toen ik ze als kind wel naaspelen.
En die man heeft wel meerdere mensen geïnspireerd om gitaar te leren spelen,
zoals ook Dave Martin.
Als die gitaar speelt, ja, soms vergeet je dat er een gitarist aan het spelen is.
Het is gewoon muziek dat je hoort.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

En het is niet iemand die wil tonen hoe goed dat hij kan spelen.
En hij heeft de kunst om eigenlijk een nood heel goed te accentuëren.
Een of twee noten.
Omdat hij op terugkeert, heel traag goed te laten vibreren,
die te laten uitkomen.
Hij zingt eigenlijk met zijn gitaar.
Je kan die solos ook letterlijk mee zingen.
Ik heb eigenlijk een heel goeie leermeester gehad.
Ik speelde die tientallen keren per dag om die maar te kunnen.
En wie die nummers nog altijd speelt, is Chris Van Nauw,
professioneel gitarist bij Soul Sister,
maar ook leider van de Belgische Pink Floyd Tribute Band Floyd Matters.
Die Dark Side of the Moon ben ik kort trouwens live brengt vanaf 13 mei.
Ik dacht, ja, dat is toch een iconische plaat, zeggen ze.
Ik kon die toch eens in huis halen, heb ik die twee dan gevonden.
Hoe meer je die plaat opzet, hoe meer je die begint te appreciëren.
En die zit toch standaard in mijn alto, op mijn USB-stick.
En ik vind die altijd handig, die plaat,
om mij terug een beetje te doen chillen, zeker als we in de files zitten.
Dan kan ik wat meer relaxen met gewoon die plaat op te zetten eigenlijk.
Dat die zo chill is, dat beweegt, dat kabelt zo schoon voor het allemaal zo.
Niks is te veel op die plaat, niks stort.
Die mens heeft zo'n warme zand, dat is onhebbenade.
De mannen van Pink Floyd hebben geweldig veel kunnen experimenteren
en ze konden ook profiteren van de ervaring van een ervaren rot.
De vaste geluidsman van de Abbey Road Studios in Londen.
Dat Pink Floyd deed beroep op Ellen Parsons, die met de Beatles Abbey Road had opgenomen.
Dat zegt Gert Keunen.
Tijden van de Beatles waren er maar vier sporen.
Nu dockshuiden over de moon hebben ze opeens 16 sporen,
waar ze volop mee kunnen experimenteren, die zeven mogelijkheden op.
Ze konden bovendien zes maanden aan die plaat werken.
Er was heel veel speelgoed, heel veel nieuwe elektronica voorhanden in Abbey Road.
Dat is in enorme luxe.
Je kunt hem moeilijk voorstellen.
Ze hadden heel veel tijd, veel audioruimte.
Ze konden experimenteren, spontaan de ingevingen toevoegen,
klank effecten, interview quotes, een hele collage maken.
Het is die veelzijdigheid, die meerlagigheid van de muziek
die die plaat eigenlijk zo vooruitstrevend en zo nieuw maakt.
Dat is de EMS Cinti.
Dat was de eerste portable synthesizer.
Dat zegt Dave Martin van Goose.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

Ik denk dat de meest voor de hand leggende synthesizers waren dat ze kon op de kop tei.
Tegenwoordig is dat heel geheerd stuk geworden, omdat er niet zoveel gemaakt zijn.
Dat is de pure oscillator dat we nu horen.
Wat leuk is.
Ik ga een tweede noce later toevoegen.
Zelfs de nummer als On The Run, dat is gewoon techno.
We moesten die gasten een beetje commerciëler geweest zijn.
Ik zou een prachtig techno plaat kunnen maken ten van Dark Side Of The Moon.
Maar het is heel vooruitstrevend, die was het gedaan.
Nu, wat de tekent, The Dark Side Of The Moon, voor ons.
Het album heeft bijna duizend weken in de Amerikaanse album charts gestaan.
Er zijn er meer dan 40 miljoen van verkocht.
En na 50 jaar is de relevantie dus verre van verdwenen.
En dat voelt ook Chris van Nauw iedere keer dat hij het podium opgaat om Pink Floyd nummers te spelen.
Wel, in het algemeen krijg ik soms kippenvel.
Van, wow, ik mag dat spelen.
Wat een eer om dat te mogen spelen.
En dat er mensen zijn die dat willen komen zien.
Dat ik dat wil spelen ook.
Dat ik dat mag spelen.
Dat die ze, ja, een beetje kijken zo.
Ik zie de mensen dan genieten van, ah, dat klinkt zo schoon.
Als ik mijn ogen dicht doe, is het precies Pink Floyd.
En dat vind ik een van de mooiste complimenten die ik kan krijgen voor deze band.
Soms moet je de muziek zelfs niet opzetten om het te kunnen horen.
Dat zegt Dave Martijn van Goose.
Er is de hele periode geweest dat ik niet meer geluisterd heb.
En het komt terug, het zit heel diep in mij.
En dat zal voor altijd zijn.
Ik denk, in de tweede fase appercier je nog meer wat ze gedaan hebben voor u.
Dat ze eigenlijk gemaakt hebben van tijdloze muziek.
Ze had nog meer, zei, twintig jaar verder ook.
Dus die muziek heeft weer al een zeker in deze snelle wereld dat we leven, weer een andere betekenis gekregen.
En wordt nog belangrijker van waarde.
Als je die plaat nu zo laat noeren,
en jonge mensen dat dat ook direct mee gaat zijn.

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

Het is bondig, het is to the point.
Laat ze hem nog maar even strijpen,
zal hij nog beter worden.
Gaaf hij nog 50 jaar meegaan, het album?
Ja, dat weten we natuurlijk niet,
met de revolutie van Spotify, de nieuwe generaties enzo,
hoe muziek zal evalueren.
Maar wat opvalt natuurlijk is, zoals al die mensen zeggen,
die plaat klinkt vandaag alsof ze nu opgenomen had kunnen zijn.
Zeker vast.
En zelfs als het nu zo geweest was,
ging iedereen nu nog zeggen, wow, fantastisch in deze tijd.
Dus dat toont dat ze klassiek was van in het begin.
En dus is er eigenlijk geen reden waarom ze niet zou blijven bestaan.
Want dat was met Bach ook zo.
Dus dat heeft ook de tijd weer staan, Shakespeare ook.
Dat zijn misschien grote vergelijkingspunten, ik weet het.
Maar ik vind wel dat die plaat zo verschrikkelijk goed in mekaar zit,
zo goed klinkt,
dat ze alle wapens heeft om de tandtestijds te doorstaan.
Leg jij hem nog vaak op?
Dat was hele tijd geleden.
Die plaat zit zo in mijn jonge jaren, tussen mijn dertiende en mijn achttiende,
dat je die plaat op de duur gewoon helemaal in je hoofd hebt.
Je hoeft ze niet op te leggen om ze te horen eigenlijk.
Ik kan ze zo oproepen in mijn geest.
Elk moment kan ik ze oproepen, elk woord.
Fantastisch.
Maar voor deze podcast was het plezierig van ze weer te horen.
Ja, dat blijft gewoon heel goed.
Ja, ik had hetzelfde.
Ik vond het echt heel tof om nog eens teruggekatapulteerd worden naar het moment dat je die grijs draait.
Het einde van onze reis naar de donkere kant van de maan nadert.
Maar, want ik mij wel nog afvraag,
wat bedoelen ze juist met die donkere kant?
Aha, de dark side of the moon.
Ja, het is natuurlijk een hele mooie moment.
Het is heel mooi dat die woorden, de dark side of the moon,
dat die eigenlijk heel ver, bijna 40 minuten in de plaat ver,
bijna op het einde voor het eerst te horen zijn.
En ja, ik heb daar mijn interpretatie over.
Het komt een beetje op meer dat, volgens mij dat Roger Waters zegt,

[Transcript] DS Vandaag / Bonus. Radar: De geheimen van 'The dark side of the moon' ontrafeld

dat wij leven met lichte en duisteren momenten.
En die zitten in ons, die zitten ook in de samenleving.
En soms heb je als mens slechte ingevingen,
doe je verkeerde dingen, dan leef je een donkere periode.
Er zijn je eenmaal ook donkere krachten actief in de wereld,
die komen altijd terug.
Kijk naar vandaag, daar zijn ze weer.
En dat is gewoon zo.
En die proberen ons brein, dus ons leven,
nerewaars te trekken.
Maar het is door met elkaar te herkennen
dat we die donkere momenten hebben
en dat bij elkaar te herkennen
dat we elkaar erover kunnen aanspreken
en dat we elkaar kunnen helpen.
En dat is dan het einde van die plaat.
In Eclipse, al die dingen die je daar op soms
tonen dan van, ja, kijk, het kan dat zijn.
En het zal het zeker niet altijd zijn.
Het is een permanente strijd.
Weer al, die Yin Yang, die op neer, daarover gaat die plaat.
Maar soms belanden we tegen de waanzin aan op de grens.
Maar we kunnen elkaar daar ontmoeten.
En ik zie je op de Dark Side of de Moon.
Dan zien we elkaar daar ook.
En Walters is geen al te vrolijke Frans, heb ik de indruk.
Maar je kan elkaar er ook eens doen.
Dat is een mooi beeld om mee te eindigen.
Peter van Tegen, merci om langs te komen.
MUZIEK
Ik hoop dat je ervan genoten hebt.
Dit was Radar, de wekelijkse cultuurpodcast van de standaard.
Alle credits vind je op standaard.be, Schuinenstreep podcast.
Merci om te luisteren en tot volgende week.